

ERVARINGEN

'Ik heb nooit het gevoel dat ik een 'andere' hu

Na 28 bewogen jaren ging huisarts Laut Breukers uit het Zeeuwse Hansweert in 2021 met welverdiend pensioen. In 1993 belandde hij per toeval in Zeeland, waar hij nooit meer vertrok. Laut liet zijn huisartsenpraktijk in goede handen achter, maar vreest nu alsnog dat de praktijk uit het dorp verdwijnt.

Jeugd

Laut Breukers (69) groeide op in een gezin van negen in Schinveld, gelegen in de Oostelijke Mijnstreek in Zuid-Limburg. Hij kende tot zijn 16e, als zoon van een huisarts, een jeugd met weinig zorgen. Maar toen hij op zijn 16e met vrienden Vastelaovend aan het vieren was, begon hij om onverklaarbare redenen lichte pijn in een van zijn knieën te voelen. 'De pijn werd steeds een tikkeltje erger. In juni, een aantal maanden nadat de pijn was begonnen, zakte ik tijdens de zomervakantie in het buitenland door mijn knie', herinnert de gepensioneerde huisarts zich aan de keukentafel van zijn huis in Hansweert. Zijn vader, toen huis-

arts in Heerlen, beloofde bij terugkomst in Nederland een foto van zijn knie te maken. 'Na die foto werd ik meteen met spoed in het ziekenhuis opgenomen', weet hij nog goed. De doktoren vonden in het rechterbeen van Laut een osteosarcoom. Omdat bestraling niet hielp, moest hij negen maanden later een beenamputatie ondergaan. 'Mijn vader voelde zich tot zijn dood schuldig dat hij niks had opgemerkt, maar ik neem hem niets kwalijk. Een osteosarcoom is zeldzaam en komt maar zo'n vijftig á honderd keer per jaar voor in Nederland. Als huisarts ben ik het in al die jaren niet tegengekomen', zegt Laut, terwijl hij een slok van zijn koffie neemt.

Studie geneeskunde

Na de operatie revalideerde Laut in een bejaardentehuis voor dementerende ouderen, waar hij met hulp van een prothese weer leerde lopen. 'Ik was erg op mijzelf aangewezen, want een revalidatiearts bestond nog helemaal niet in de jaren zeventig. Ook de beenprothesen waren veel primitiever dan nu. Zo kostte mijn eerste prothese 1100 gulden. Met dat geld koop ik nu één schroef voor mijn huidige prothese', lacht hij. Toen Laut rond zijn 18e verjaardag het gemis van zijn been had overwonnen, werden uitzaaiingen in zijn longen gevonden. 'Toen dacht ik dat het klaar was', herinnert hij zich. Maar de artsen wisten met een noodzakelijke operatie zijn leven te redden. Hij herstelde snel, behaalde zijn vwo-diploma en ging, net als zijn vader, in Utrecht wonen om geneeskunde te studeren.

Weinig hinder

Hoewel hij na zijn beenamputatie nooit helemaal recht heeft leren lopen, kon hij goed met de rest van de studenten mee. Laut: 'Soms had ik een wandelstok bij me als ik grotere afstanden moest lopen, maar meestal ging ik gewoon.' In zijn studententijd, maar ook daarna als huisarts, heeft hij weinig hinder van zijn beperking ervaren. 'Ik heb mij nooit 'anders' gevoeld. Als ik mijzelf weleens op video's zie lopen, denk ik: jeetje, wat loop ik slecht! Maar ik sta er in het dagelijks leven niet bij stil. Natuurlijk mis ik het soms om hard te kunnen lopen of om een trap op te vliegen, maar vanaf mijn 16e weet ik niet beter', zegt de oud-huisarts nuchter.

Huisartsenpraktijk

Na zijn afstuderen was Laut een aantal jaren waarnemend huisarts, voor hij in 1993 met zijn eerste vrouw een huis-

'Als er geen opvolger wordt gevonden, sluit na 32 jaar de enige praktijk in het dorp'

oel gehad isarts was'

artsenpraktijk in het Zeeuwse Hansweert overnam. De praktijk, die is aangebouwd tegen het huis waar de oud-huisarts nog steeds woont, ging in 2021 onder een andere naam verder. 'Ik kijk met warme gevoelens terug op mijn tijd als huisarts in deze regio. In die 28 jaar heb ik als praktijkhouder veel meegemaakt. Van de eerste ademteug bij een bevalling tot de laatste adem die iemand uitblaast als hij sterft. Dat maakt het een mooi beroep om uit te oefenen.'

De praktijk, die Laut bij zijn afzwaaien drie jaar geleden in goede handen achterliet, dreigt in april van dit jaar door een tekort aan personeel alsnog uit het dorp te verdwijnen. 'De huisarts vertrekt. Als er geen opvolger wordt gevonden, sluit na 32 jaar de enige praktijk in het dorp. Dat zou ik ontzettend jammer vinden', aldus de oud-huisarts.

Laut heeft zich, met zijn beenprothese, nooit als een 'andere' huisarts gezien. 'Ik moet bekennen dat ik daar nooit eerder bij heb stilgestaan, omdat ik met mijn prothese een goed functionerende huisarts kon zijn. Natuurlijk kreeg ik soms vragen van patiënten, maar in het begin niet, dan durven mensen dat nog niet', weet hij uit ervaring. Toch mist hij een aantal dingen. 'Hardlopen of 'joggen', zoals we dat vroeger noemden. Skiën ook bijvoorbeeld. Het gevoel dat ik mij snel kan verplaatsen. Dat heb ik het meest in mijn latere leven gemist', zegt hij.

Toekomst

De oud-huisarts, die vorig jaar in het huwelijksbootje stapte met zijn tweede vrouw, geniet zichtbaar van zijn gepensioneerde leven. Zijn toekomstplannen? 'Gewoon van het leven genieten!', lacht hij. 'We houden van reizen, doen leuke dingen en gaan er graag op uit. Verder heb ik tegen mijn vrouw gezegd dat ik het 25-jarig huwelijksfeest nog wil mee-

23

maken. Dan moet ik het tot mijn 94e volhouden dus ik ga mijn best doen', zegt hij met een knipoog.

Tot slot wil de oud-huisarts de lezers van 'Kort&Krachtig!' nog een laatste advies

meegeven. 'Accepteer jezelf zoals je bent. Dat is soms heel moeilijk, maar de enige manier om een gelukkig leven te leiden. Met of zonder been!'

CHRISTIAAN BRUIL